

ΝΕΦΕΛΗΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΥ

«Με πλαγιαστά γράμματα...»

Κριτική προσέγγιση από τον Αντώνη Περδικούλη

ΝΕΦΕΛΗΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΥ

Η ποιητική συλλογή «Με πλαγιαστά γράμματα...»

Μιά φρέσκια ανάγνωση μετά από δέκα χρόνια..

Υπαρξιακοί στοχασμοί σε πρώτο πρόσωπο

Κριτική προσέγγιση από τον Αντώνη Περδικούλη

Η ποιήτρια **Νεφέλη Ανδριανού**, γεννημένη και μεγαλωμένη στην Πρέβεζα, ζει σήμερα και δημιουργεί στην Αθήνα. Το 2013 εξέδωσε μια νέα ποιητική συλλογή που τιτλοφορείται «**Με πλαγιαστά γράμματα**», από τις εκδόσεις «Καταφύγιο» στην Κέρκυρα. Ένα ποιητικό καταστάλαγμα αξιοπρόσεχτο για την ποιητική κριτική.

Η ποιητική φλέβα της **Ν.Α.** μοιάζει ανεξάντλητη ανάβρα εμπνευσμένης γραφής, τότε πετιέται σαν πίδακας μεστωμένης σκέψης και τότε ακούγεται σαν χείμαρρος ορμητικός, όπως ο παφλασμός σε καταρράκτη. Ο στίχος της θαρραλέος, γοργοϋπήκοος, ζωηρός, κρατά την φιλοσοφημένη ιδέα της ανθρώπινης ύπαρξης, την συγγένεια χρόνου και ατόμου, την αγωνία του σκοπού:

«*Λατρεύω από την γενετική τον υπέρτατο ιδεαλισμό..*»

Η μουσική λυρική σκέψη αντικτυπά στην γραφή της εξυψώνοντας την Λέξη σε ιερό ενθουσιασμό, δίνει ένα ύφος αυθεντικά λυρικό και γοητευτικό:

«*Σαν διαταραχή η Ποίηση, το κύμα, η δροσιά της..*»

Τα πρόσωπα της Νεφέλης είναι όντως βασανισμένα, άλλοτε αυτοτιμωρούμενα, συνεχώς ιχνηλατούν μια ξεχασμένη μοίρα για να αναδυθούν στο φως και έτσι να λυτρωθούν: «*..καμιά φορά μπορείς να σκεφτείς την ευτυχία, αλλά θα τιμωρηθείς..*».

Εδώ έρχεται αβίαστα στην μνήμη του κριτικού το θλιβερό τραγούδι του Κώστα Καρυωτάκη, όταν κι εκείνος είχε συνειδητοποιήσει τα δεσμά της ανθρώπινης μοίρας:

«*Είναι στον ουρανό μια σιδερένια, μια μεγάλη πυγμή, που δεν συντρίβει, μα τιμωρεί κι αδιάκοπα πιέζει...*» (Ελεγεία και Σάτυρες, 1927.)

Ο στίχος της **Ν. Α.** είναι διαμαρτυρόμενος, εξόχως αντιστασιακός στη «*ηθική*», αυτήν του κόσμου, την κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του χθαμαλού και συμβιβασμένου ανθρώπου: «*Αν θές να ζήσεις, γύρνα την πλάτη στις (φθηνές) καλημέρες τους..*»

Ο χρόνος τόσο ελάχιστος και ανεπαρκής, αλλά και τόσο ατέλειωτος συνάμα.

Η μοναξιά του ανθρώπου είναι ο πυρήνας της ποιητικής άντλησης για δημιουργία. Ο άνθρωπος θεριό, όμως και τρεμάμενο στάχυ, υποφέρει μονίμως από τον πόνο και τον θάνατο. Αυτοί οι μόνιμοι συνοδοί του θα έκαναν τη ζωή ακάνθινο δέρας, εάν δεν υπήρχε η ιλαρή αχτίδα της προσδοκίας. Από τον πόνο, τον χαμό και τον θάνατο ξεπετιούνται εύοσμα κλήματα, όπως η *Ποίηση*, λυχνία ουρανόπεμπτη και αβρή συλλήπτρια της πικρής ζωής. Γιατί αυτή η εφήμερη ζωή «*..δεν είναι θλίψη, όχι, είναι πέτρα, είναι σφιγμένα δόντια..*».

Η τεχνοτροπία της Νεφέλης είναι ο ρεαλισμός, ένας **ρεαλισμός** που θα τον ονόμαζα **νοσταλγικό**. Η νοσταλγία και η μνήμη εμποτίζουν ως τη ρίζα τα ποιητικά της μοσχολούλουδα. Η νοσταλγία ιδίως, αυτό το φαρμακερό μαχαίρι:

«*Κρυστάλλινα παιδικά χρόνια..*».

Η κάθε λέξη στη γραφή της **Ν.Α.** είναι και μια αποκάλυψη της αισθαντικής ψυχής της, είναι όμως και μια καλά σφιγμένη γροθιά στο παχύδερμο θηρίο της υποκρισίας, του συμβιβασμού, της κολακείας. Η γραφή της στο αποκορύφωμα του ενθουσιασμού μετουσιώνεται σε σαγηνευτικό ταξίδι της γλώσσας και πρωτίστως σε λυροπρόφερτο, γεμάτο χρώματα τραγούδι: «*Δεν είμαι δέντρο να στέκω, είμαι νερό που απομακρύνεται..*».

Έτσι περήφανα το ποίημα μπορεί να υψωθεί στα ουράνια, μέσα από τα καθημερινά, τα μικρά ωραία και ταπεινά..

Ωστόσο μέσα στις διάφανες φλέβες των λέξεων και τις ζωντανές εικονοποιήσεις

υπάρχει μια σιωπή εκκωφαντική, που μόνον οι ποιητές, οι μύστες και οι ρεμβαστές της Ποίησης είναι σε θέση να αισθανθούν πραγματικά..

Η Νεφέλη Ανδριανού γεωργεί αξιοθαύμαστα και ανανεώνει με τη γραφή της- -την ποτισμένη με αίμα και πνεύμα-- την σύγχρονη ελληνική μας Ποίηση.--

Αντώνης Χρ. Περδικούλης
Ποιητής
Αγυιά Λαρίσης